

Wolf-Dieter

Stalin en het anticommunisme

www.MinisterieVanPropaganda.org

Leidende persoonlijkheden en vertegenwoordigers van de revolutionaire arbeidersbeweging en het socialisme hebben altijd al de grootste haat van de heersersnaar zich toe getrokken. (Affiche met de oproep tot moord „Sla Liebknecht dood“)

Een spook waart door Europa – het spook van het communisme. Alle machten van het oude Europa hebben zich tot een heilige drieffjacht tegen dit spook verbonden, de paus en de tsaar, Metternich en Guizot, de Franse radicalen en Duitse politiemannen.
(Communistisch Manifest)

Stalin moest nieuwe taken en problemen, waarvoor de CPSU zich na de Oktoberrevolutie gesteld zag, tot een goed einde brengen. Hij baseerde zich op de leer van Marx en Engels over de algemene wetmatigheden van het kapitalisme. Hij verdedigde de leer van Lenin over het tijdperk van het imperialisme en de proletarische revolutie en ging ermee verder.

Zijn bijzondere taak en prestatie bestond in de toepassing en verdere ontwikkeling van deze theorie op het direct leiding geven aan de socialistische opbouw, terwijl de Sovjetunie door imperialistische machten werd omsingeld.

Hij stond vooraan in de strijd bij het vernietigen van het Hitlerfacisme. Daarnaast ontwikkelde hij een aantal basiskennmerken van de dialectische methode.

Ooggetuigen uit het burgerlijke en kleinburgerlijke kamp over het socialisme in de Sovjetunie ten tijde van Stalin.

De waardering voor Stalin reikte tot diep in het burgerlijke kamp. Zo bijvoorbeeld de VS-president Roosevelt over Stalin: „Deze man weet wat handelen is. Hij heeft steeds het duidelijke doel voor ogen. Met hem werken is een genoegen. Er is geen sprake van uitwijdingen. Hij legt de kwestie op tafel, waarover hij will discussiëren en daar wordt in geen enkel opzicht meer van afgeweken.“

Käthe en Karl Kollwitz reisden op uitnodiging van de organisatie van Russische kunstenaars naar Moskou voor de feestelijkheden ter gelegenheid van de tiende verjaardag van de Oktoberrevolutie. Diep onder de indruk schreven ze aan hun zoon Hans:

„Nu nog zeggen we allebei, dat dit hier tot het meest interessante behoort, wat het leven ons geboden heeft. Het is ook niet zo zeer Rusland en zijn typische figuren enz. wat mij zo boeit, maar het geheel nieuwe van de politieke en sociale vormgeving, juist de Sovjetrepubliek.

Dat bij Stalin zo zeer sprake is van scheiding der geesten heeft twee oorzaken: Hij stond aan de leiding van het socialisme in de openlijk toegespitste confrontatie tussen het wereldimperialisme en de wereldrevolutie, die in een oorlog op leven en dood werd uitgevochten. Het lukte Stalin door een historisch grandioze strategie te verhinderen, dat de imperialistische rovers hun krachten konden bundelen tegen de

socialistische Sovjetunie. De AntiHitlercoalitie en haar overwinning op het fascisme ging vooral terug op de krachtsinspanning van de volkeren van de Sovjetunie onder leiding van Stalin. Daarom spannen tot vandaag de dag alle machten van de oude uitbuitersklassen tegen hem samen.

De anticommunistische munitie:

1	<p>De liquidatoren, vooral rondom Trotzki en zijn aanhangers met de stelling, dat het zinloos was te geloven, <i>“dat bijvoorbeeld een revolutionair Rusland zich staande zou kunnen houden ten opzichte van een conservatief Europa”</i>. (In: Trotzki, Schriften, Bd. III, Deel I, p.89).</p>
2	<p>De propaganda van het Hitlerfascisme. Zijn hoofdvijand was het Jodendom en vooral het bolsjewisme.</p> <p>Zo hitste Hitler in zijn boek <i>“Mein Kampf”</i> onder andere op: <i>“In Rusland heeft de ‘bloedjood en volkstyran’ echter zijn ware gezicht laten zien. Daar worden ‘tegen de dertig miljoen mensen in waarlijk fanatieke woestheid’ gedood om een troep joodse intellectuelen en beursbandieten te verzekeren van de macht over een groot volk’.</i>”</p> <p>(p. 6156 [?]. Cursief de originele citaten van Hitler)</p>
3	<p>De agressieve anticommunismecampagne van de Koude Oorlog in de VS/CIA</p>
4	<p>Het verraad aan het socialisme door de moderne revisionisten van de Chroesjtsjov-kliek</p>
5	<p>De kroongetuigen van het moderne anticommunisme (Gorbatsjov, Jeltsin)</p>

De anticommunistische hetze van de Trozskisten, fascisten en koude-oorlogs-politici heeft de Stalin-hetze nauwelijks zoveel voeding en betekenis gegeven als de sluipschutters uit het eigen kamp: het verraad aan het socialisme door de moderne revisionisten onder Chroesjtsjov en zijn volgelingen.

Het 20ste partijcongres 1956

Lazar Kaganovitsj, deelnemer aan de Oktoberrevolutie en lid van de leiding van de partij en de staat tot 1957, bericht in zijn memoires, hoe Chroesjtsjev het partijcongres overrompelde:

“Het 20ste partijcongres liep op zijn eind. Plotseling werd een pauze ingelast. De leden van het presidium werden bij elkaar geroepen in een achterkamer, die bedoeld is om uit te rusten. Chroesjtsjev stelt de vraag om op het partijcongres zijn voordracht over de persoonlijkheidscultus van Stalin en zijn gevolgen aan te horen. Tegelijkertijd kregen we het concept van de voordracht uitgereikt in een getypt roodgebonden boekje. De zitting

had onder abnormale omstandigheden plaats – in een kleine ruimte [?], sommigen zaten, anderen stonden.

Het was moeilijk om in korte tijd dit omvangrijke geschrift door te lezen en zijn inhoud te doordenken, om in overeenstemming met de normen van de partijdemocratie een besluit te nemen. Dat alles in een half uur, want de afgevaardigden zaten in de zaal en wachtten op iets dat voor hen onbekend was, want de agenda van het partijcongres was al afgewerkt.

....Wij zeiden, dat zelfs een vluchtig ervan kennis nemen laat zien, dat het document eenzijdig en verkeerd is. De activiteit van Stalin zou in geen geval slechts van een kant belicht kunnen worden, een objectieve belichting van al zijn positieve kanten zou nodig zijn, zodat de werkenden het begrijpen en alle speculaties van de vijanden van onze partij en van ons land de grond in boren.

De zitting duurde maar, de afgevaardigden (in de zaal) raakten geïrriteerd, en daarom werd de zitting zonder stemming beëindigd en gingen we naar de zaal. Daar werd de aanvulling op de agenda aangekondigd: luisteren naar de voordracht van Chroesjtsjov over de persoonlijkheidscultus van Stalin. Na de voordracht vond geen enkele discussie plaats, het partijcongres beëindigde zijn werkzaamheden.”

Met het ineenstorten van het gerestaureerde kapitalisme vierden de burgerlijke ideologen het “Einde van de geschiedenis”
(Boek van Fukuyama, 1991)

Ze geloven daar zelf wel niet in.

Het in aanzien groeien van het socialisme moest door de heersers verhinderd worden:

Er werd nog nooit tot zo veel pseudo-wetenschappelijke analyses en studies opdracht gegeven als sinds die tijd.

Volgens een overzicht van “WorldCat Identities” ging het in 2009 om een aantal van 5562 titels in 8754 edities en 78 talen van en over Stalin, die in 236.138 bibliotheken beschikbaar waren.

De in 2009 meest verbreide werken over Stalin waren volgens bovengenoemde statistiek:

“Hitler and Stalin: parallel lives” van Allan Bullock, “Three who made a revolution, a biographical history” van Bertram David Wolfe.

„Let history judge: the origins and consequences of Stalinism” van de Chroesjtsjov- en Gorbatsjov-aanhanger Roy Medvedev.

“Stalin; a political biography” van Isaac Deutscher en – hoewel pas in 2003 verschenen – “Stalin: the court of the red tsar” van Simon Sebag Montefiore.

Deze strijd van de heersenden om de denkwijze van de massa’s werd begin jaren 1990 geopend door de Britse historicus Allan Bullock met het publiceren van de bijna

1300 bladzijden tellende dubbelbiografie „Hitler und Stalin. Parallele Leben“ bij Siedler Verlag in Berlijn.

[Allan Bullock, Hitler en Stalin; parallele levens, Arbeiderspers, Amsterdam, 1991]

Toen de spreekbuis van de monopolies, de Frankfurter Allgemeine Zeitung, Bullock op 6 december vroeg: “Het ligt voor de hand om Hitler en Stalin als de twee meest monsterlijke misdadigers van deze eeuw zo met elkaar te vergelijken, zoals u dat nu als eerste in uw boek gedaan heeft. Waarom heeft dat nog niemand voor u gedaan?”

antwoordde hij:

“Ik denk dat het moeilijk is voor Duitsers of Russen, het thema zo te benaderen ... Aan de andere kant is mijn perspectief vrijer, omdat ik niet direct betrokken ben, en niet Rusland of Duitsland hoeft te verdedigen... De tijd leek mij nu rijp voor zo 'n poging.”

Gedurende korte tijd werden onder Gorbatsjov en Jeltsin in Moskou archieven geopend om ze snel weer te sluiten. Men moet ervan uitgaan, dat hier ook ettelijke vervalsingen in omloop zijn:

O.a. een geheim protocol tussen de Sovjetunie en Hitler-Duitsland over de opdeling van Polen, een zogenaamd bevel van Stalin om Poolse officieren dood te schieten in Katyn, enz.

Over de methode van deze wetenschappelijke arbeid. In kringen van de Linkspartei doet een zogenaamde “laatste brief van Lenin” van 20 december 1921 de ronde. Daarin beklaagt de zieke Lenin zich, dat hij door Stalin gevangen gehouden wordt en men hem wil vergiften. Zoals bekend leefde Lenin tot 1924 en schreef nog vele brieven na deze zogenaamde laatste brief. We zochten de zaak uit. De brief werd door een lid van de “Academie van Wetenschappen” zonder commentaar als afscheidscadeau gegeven aan een linkse wetenschapper die van 1994 tot 2001 enige jaren als vertaler in Rusland werkte. Dergelijke brieven en documenten werden volgens de mededeling van een andere wetenschapper ten tijde van Jeltsin bij tientallen gefabriceerd, d.w.z. gemanipuleerd. Daartoe werden de archieven tijdelijk geopend en kort daarna weer gesloten.

Een bijzonder kras voorbeeld is de leugen van Katyn, een misdaad van de Hitlerfascisten, die in de schoenen van de Sovjetunie geschoven moest worden. Dat hoorde bij de anticommunistische propaganda van rijkspropagandaminister Goebbels. In 1952 richtte de Amerikaanse regering een speciale commissie op om Katyn te onderzoeken. Lid was de beruchte communistenvreter Mc Carthy. Daarop publiceerde de regering van de Sovjetunie het uitvoerige onderzoeksverslag, dat gedetailleerd bewees, dat het doodschieten van de Poolse officieren in het jaar van de fascistische bezetting, 1942, plaatsvond en niet gedurende de bezetting door de Sovjetunie in 1941, zoals de Goebbels-propaganda beweerde. Precies hun versie wordt door de Gorbatsjov/Jeltsin-lieden weer opgedist. Tot volledige verrassing van zelfs de regering van Polen verontschuldigde Gorbatsjov zich plotseling in een brief aan Jaruzelski voor het “doodschieten door Russische soldaten”. Er waren geen bewijzen voor, die werden dan later geleverd. Een belangrijke munitie, waarop de anticommunisten juist zaten te wachten.

En ook dringend nodig hadden!

Met het duidelijker worden van het crisiskarakter van het kapitalisme en een beginnende toewending van de massa's naar een socialistisch perspectief werd de munitie ook met kracht gebruikt.

- de wereldeconomische crisis 2000-2003
- de Afghanistan/Irak-oorlogen en de veldtocht tegen het “internationale terrorisme”.
- Opbloei van de concernbrede gevechten van het industrieproletariaat sinds 2004.

De Raad van Europa startte een campagne tegen het communisme (2006):

In een inleidende opmerking bij de parlementaire hoorzitting op **14 december 2004** wordt daarom gezegd:

“Wanneer wij dit niet doen, zou zich in de hoofden van de jongere generaties een gevoel van nostalgie kunnen nestelen als alternatief voor de liberale democratie.”

(Raad van Europa, Document 10765, Bijlage I)

De Raad van Europa besluit op 25-1-2006 tot de anticommunistische campagne. Daarover staat in het boek “Morgenröte....”

De resolutie van de Raad van Europa van 2006 *“De noodzaak van de internationale veroordeling van de misdaden van totalitaire communistische regimes”* steunt in essentie op het beruchte “Zwartboek van het communisme” dat Stéphane Courteois in 1997 publiceerde. Het is het meest geschikt als ideologische richtlijn voor de Europa-brede anticommunismecampagne, omdat het de Raad van Europa niet om een zakelijke discussie met de communistische theorie en praktijk ging, maar om een **algemene demonisering van het communisme.**

In de resolutie en de toelichting staat:

„De totalitaire communistische regimes werden zonder uitzondering gekenmerkt door zware schendingen van de mensenrechten.... De misdaden werden gerechtvaardigd met de theorie van de klassenstrijd en het principe van de dictatuur van het proletariaat De communistische ideologie heeft in het kader van haar toepassing overal tot massieve terreur, misdaden en omvangrijke schendingen van de mensenrechten geleid.”(Raad van Europa, Resolutie 1481..)

Met dit document verklaart de Raad van Europa het socialisme/communisme in theorie en praktijk tot een wortel van het “terrorisme” – en verklaart het anticommunisme en de strijd tegen de proletarische revolutie tot een verheven humanistische plicht. Het is een oorlogsverklaring aan de internationale marxistisch-leninistische, revolutionaire en arbeidersbeweging.

Boek Morgenröte..., bladzijde 258/259.

„Wetenschappelijke“ basis voor de verklaring is het “Zwartboek van het communisme”, dat door Stéphane Courteois gepubliceerd werd.

Stéphane Courteois zat van 1968 tot 1971 in Frankrijk in een anarchistische kring en noemde zich een “militante maoïst”. Dat zwoer hij af en hij kreeg een baan als professor in Nanterre en Parijs.

denn es ist ausdrücklich die „wissenschaftliche“ Grundlage des Beschluss des Europarates

Hij noemt zich nu een neoconservatief en geeft een tijdschrift over het “communisme” uit.

In 1997 gaf hij het zwartboek van het communisme uit. Het werd intussen in 21 talen vertaald en er zijn meer delen verschenen.

De fundamentele stelling is, dat het communisme als idee en als praktijk misdadig is.

Met dit “Zwartboek” willen we ons eens nauwkeuriger bezighouden, omdat het uitdrukkelijk het “wetenschappelijke” fundament is van de resolutie van de Raad van Europa.

Een voorbeeld van zijn pseudo-‘wetenschappelijkheid’ geeft de schrijver zelf in het volgende interview met het aartsconservatieve en revanchistische “Ostpreußenblatt”.

Interview met de krant “Das Ostpreußenblatt”, Jaargang 49, nummer 4, 24 januari 1998, p.3:

Vraag: “Bij ons vorige gesprek, een jaar geleden, hebben wij in verband met de communistische misdaden ook gesproken over de geheime rede van Stalin voor het politbureau op 19 augustus 1939 (...)

Intussen is er van duidelijk belanghebbende zijde twijfel over de echtheid van deze rede gezaaid. Is er in dit opzicht iets nieuws te zeggen?”

Courteois antwoordt: “Ik heb hierover niets nieuws toe te voegen. Deze genoemde rede werd door Stalin zelf ontkend, wat op zich al een betekenisvolle uitspraak is.”

Dat is voor hem bewijs genoeg!!! Dat is de logica: Stalin wordt tot een onmens verklaard en alles wat Stalin zei en het tegendeel bewijst, is van meet af aan al ongeloofwaardig en kan slechts een leugen zijn, want Stalin is immers “een onmens”!?

2 opmerkingen uit een recensie van het Zwartboek in de Frankfurter Allgemeine Zeitung:

“Dat vermelding van bronnen en literatuurverwijzingen volledig ontbreken, verwondert de recensent niet meer zo erg. De vele feitelijke fouten, slordigheden en vertaalfouten, vooral echter het Euro- en Sovjet-centrisme van de weergave stuit hem behoorlijk tegen de borst.”

„Wat was echter het communisme dan? Daarop geeft ook de woordenlijst van 650 bladzijden – de kern van het handboek – geen antwoord ... Een “Handboek van het communisme” dat daarover niets te zeggen heeft, kan men missen.” (Tekst: Frankfurter Allgemeine Zeitung, 31.05.2010, nr. 123, p. 8)

Een ander voorbeeld hoe Courteois met de historische waarheid omgaat:

Het is historisch onomstreden, dat de socialistische Sovjetunie in het jaar 1942 de westelijke geallieerden dringend verzocht heeft om aan de kant van de Atlantische Oceaan een tweede front te openen. De Duitse Wehrmacht had haar sterkste krachten vastzitten in het oosten in de opmars naar Stalingrad. Een landing op de Atlantische kust had met minder verliezen kunnen plaatsvinden als dat in 1944 het geval was. Herhaaldelijk drong Stalin er bij de westelijke geallieerden op aan, ook na de landing in Normandië, onder andere op de Conferentie van Jalta in februari 1945, dat zij zich sterker moeten inzetten voor de opmars in het westen tegen het Hitlerfascisme en leverde de kritiek, dat zij door de opbouw van het westelijk front te vertragen de grootste last op de Sovjetunie afwentelden.

Courteois beweert tegenover het „Ostpreußenblatt“:

*“.... de leidende gedachte van Stalin in 1945, **waarschijnlijk** echter al veel eerder, was (...) tot aan de Atlantische Oceaan door te dringen. In 1947 verklaarde Maurice Thorez, de toenmalige secretaris-generaal van de PCF, dat hij het Rode Leger nog liever in Parijs dan in Berlijn gezien had. In feite lijkt het **waarschijnlijk** zo te zijn, dat hij de landing van de westerse strijdkrachten in Normandië betreurt heeft.” (Vet van mij)*

Waarschijnlijk moet het zo geweest zijn, als een Courteois dat in zijn anticommunistische hersenspinsels uitdenkt

Het demagogisch aan elkaar gelijkstellen van Hitler en Stalin

Dit moet het socialisme op een lijn stellen met het fascisme en daarmee ook het fascisme bagatelliseren. Aan het socialisme onder Stalin worden dezelfde methodes toegeschreven als aan het Hitlerfascisme.

Een voorbeeld:

Hoe ging het fascisme met de krijgsgevangenen om en hoe de socialistische Sovjetunie:

Van de tot 9 mei 1945 2.207.000 in de SU gevangen genomen of vermiste Duitsers keerden er 1.952.601 naar Duitsland terug, de laatsten in oktober 1955.

Daartegenover leefden er van de 5,16 miljoen sovjet-krijgsgevangenen van Hitler-Duitsland in mei 1944 nog 1.871.000 - 473.000 werden als ‘geëxecuteerd’ opgeschreven, 67.000 als ontvlucht. De rest – bijna drie miljoen – was in de gevangenkampen omgekomen, grotendeels verhongerd, zoals de publicist Sebastian Haffner in zijn boek “Anmerkungen zu Hitler” opmerkte.

Foto van de centrale executieplaats van Sovjet-officieren door de SS in een buitenkamp van het concentratiekamp Dachau.

Hoe de fascistena met Sovjet-soldaten omgegaan zijn, wordt vandaag de dag grotendeels verzwegen. Voorbeeld: De centrale executieplaats voor soldaten van het Rode Leger in Hebertshausen bij Dachau: Hier werden in de jaren 1941/1942 zonder

pardon meer dan 4000 manschappen van het Sovjet-leger door executiecommando's van de SS gefusilleerd.

We zijn er zeker van: alle leugens en verdraaiingen helpen de heersenden niets. Hun hetze wordt tot een boemerang. Want de massa's zijn in de grond van de zaak geïnteresseerd in de waarheid. De ware ooggetuigen zijn de massa's, de miljoenen mensen van de socialistische republieken, die uit internationalistische plicht de grootste offers gebracht hebben om hun land onder Stalins leiding van het fascisme te bevrijden. Hoe meer de massa's thans naar een alternatief zoeken, des te meer zal de anticommunistische hetze een boemerang blijken te zijn, wanneer wij haar offensief aanpakken.

De vraag is: Wie heeft er voordeel van?

De MLPD heeft over de zogenaamde Stalin-kwestie en de vroeger socialistische landen het standpunt:

“De marxisten-leninisten bestrijden niet, dat er in de socialistische landen fouten, verkeerde ontwikkelingen en ook misdaden tegen de menselijkheid zijn geweest. Ze hebben zelf het meeste belang bij een volledige opheldering om daarvan te leren voor de toekomst. Zij zijn echter in staat om onderscheid te maken tussen anticommunistische hetze, onwetenschappelijke historische constructies en manipulatie van de openbare mening aan de ene en een kritisch-zelfkritische verwerking van de ervaringen van de eerste socialistische landen in hun historische samenhang vanuit het standpunt van de strijd voor de bevrijding van uitbuiting en onderdrukking [aan de andere kant]. Daarbij zullen ze het wezenlijke, het progressieve, het onuitwisbare vasthouden.”

...

“Het socialisme was voor de uitgebuitenen en onderdrukten van alle landen decennialang een enthousiasmerend, bemoedigend perspectief; deze ervaring laat zich niet zo gemakkelijk uitwissen. Het collectieve geheugen van de internationale marxistisch-leninistische, revolutionaire en arbeidersbeweging zal de vloed van anticommunistische manipulatie en ophitsen van het volk doorstaan. Ze heeft zich al met succes te weer gesteld tegen het contrarevolutionair of fascistisch in diskrediet brengen en onderdrukken van zijn bevrijdingsstrijd. Tenslotte heeft het zich ook verzet tegen de revisionistische decadentie, die de oude internationale communistische en arbeidersbeweging grotendeels kon liquideren, die alle vroeger socialistische landen zonder uitzondering weer in kapitalistische veranderd heeft en het socialisme door de modder gehaald.

De mogelijkheid van een socialistische maatschappijordening en haar superioriteit ten opzichte van de kapitalistische- dat zijn vragen die de mensen die op zoek zijn naar een historisch alternatief nu beantwoord willen hebben. Uit de historische ervaringen van de socialistische opbouw leren om de problemen van het heden en de toekomst de baas te worden – dat alleen legt de basis voor een nieuwe opbloei van de strijd voor het socialisme.”

(„Morgenröte der internationalen sozialistischen Revolution“,p. 80)

Wolf-Dieter

Leidende persoonlijkheden en vertegenwoordigers van de revolutionaire arbeidersbeweging en het socialisme hebben altijd al de grootste haat van de heersersnaar zich toe getrokken. (Affiche met de oproep tot moord „Sla Liebknecht dood“)

Een spook waart door Europa – het spook van het communisme. Alle machten van het oude Europa hebben zich tot een heilige drijjacht tegen dit spook verbonden, de paus en de tsaar, Metternich en Guizot, de Franse radicalen en Duitse politiemannen.
(Communistisch Manifest)

Stalin moest nieuwe taken en problemen, waarvoor de CPSU zich na de Oktoberrevolutie gesteld zag, tot een goed einde brengen. Hij baseerde zich op de leer van Marx en Engels over de algemene wetmatigheden van het kapitalisme. Hij verdedigde de leer van Lenin over het tijdperk van het imperialisme en de proletarische revolutie en ging ermee verder.

Zijn bijzondere taak en prestatie bestond in de toepassing en verdere ontwikkeling van deze theorie op het direct leiding geven aan de socialistische opbouw, terwijl de Sovjetunie door imperialistische machten werd omsingeld.

Hij stond vooraan in de strijd bij het vernietigen van het Hitlerfacisme. Daarnaast ontwikkelde hij een aantal basiskennmerken van de dialectische methode.

Ooggetuigen uit het burgerlijke en kleinburgerlijke kamp over het socialisme in de Sovjetunie ten tijde van Stalin.

De waardering voor Stalin reikte tot diep in het burgerlijke kamp. Zo bijvoorbeeld de VS-president Roosevelt over Stalin: „Deze man weet wat handelen is. Hij heeft steeds het duidelijke doel voor ogen. Met hem werken is een genoegen. Er is geen sprake van uitwijdingen. Hij legt de kwestie op tafel, waarover hij will discussiëren en daar wordt in geen enkel opzicht meer van afgeweken.“

Käthe en Karl Kollwitz reisden op uitnodiging van de organisatie van Russische kunstenaars naar Moskou voor de feestelijkheden ter gelegenheid van de tiende verjaardag van de Oktoberrevolutie. Diep onder de indruk schreven ze aan hun zoon Hans:

„Nu nog zeggen we allebei, dat dit hier tot het meest interessante behoort, wat het leven ons geboden heeft. Het is ook niet zo zeer Rusland en zijn typische figuren enz. wat mij zo boeit, maar het geheel nieuwe van de politieke en sociale vormgeving, juist de Sovjetrepubliek.

Dat bij Stalin zo zeer sprake is van scheiding der geesten heeft twee oorzaken: Hij stond aan de leiding van het socialisme in de openlijk toegespitste confrontatie tussen het wereldimperialisme en de wereldrevolutie, die in een oorlog op leven en dood werd uitgevochten. Het lukte Stalin door een historisch grandioze strategie te verhinderen, dat de imperialistische rovers hun krachten konden bundelen tegen de socialistische Sovjetunie. De AntiHitlercoalitie en haar overwinning op het fascisme ging vooral terug op de krachtsinspanning van de volkeren van de Sovjetunie onder

leiding van Stalin. Daarom spannen tot vandaag de dag alle machten van de oude uitbuiterklassen tegen hem samen.

De anticommunistische munitie:

1	De liquidatoren, vooral rondom Trotzki en zijn aanhangers met de stelling, dat het zinloos was te geloven, <i>“dat bijvoorbeeld een revolutionair Rusland zich staande zou kunnen houden ten opzichte van een conservatief Europa”</i> . (In: Trotzki, Schriften, Bd. III, Deel I, p.89).
2	De propaganda van het Hitlerfascisme. Zijn hoofdvijand was het Jodendom en vooral het bolsjewisme. Zo hitste Hitler in zijn boek “Mein Kampf” onder andere op: <i>“In Rusland heeft de ‘bloedjood en volkstyrant’ echter zijn ware gezicht laten zien. Daar worden ‘tegen de dertig miljoen mensen in waarlijk fanatieke woestheid’ gedood om een troep joodse intellectuelen en beursbandieten te verzekeren van de macht over een groot volk’.”</i> (p. 6156 [?]. Cursief de originele citaten van Hitler)
3	De agressieve anticommunismecampagne van de Koude Oorlog in de VS/CIA
4	Het verraad aan het socialisme door de moderne revisionisten van de Chroesjtsjov-kliek
5	De kroongetuigen van het moderne anticommunisme (Gorbatsjov, Jeltsin)

De anticommunistische hetze van de Trotskisten, fascistten en koude-oorlogs-politici heeft de Stalin-hetze nauwelijks zoveel voeding en betekenis gegeven als de sluipschutters uit het eigen kamp: het verraad aan het socialisme door de moderne revisionisten onder Chroesjtsjov en zijn volgelingen.

Het 20ste partijcongres 1956

Lazar Kaganovitsj, deelnemer aan de Oktoberrevolutie en lid van de leiding van de partij en de staat tot 1957, bericht in zijn memoires, hoe Chroesjtsjev het partijcongres overrompelde:

“Het 20ste partijcongres liep op zijn eind. Plotseling werd een pauze ingelast. De leden van het presidium werden bij elkaar geroepen in een achterkamer, die bedoeld is om uit te rusten. Chroesjtsjev stelt de vraag om op het partijcongres zijn voordracht over de persoonlijkheidscultus van Stalin en zijn gevolgen aan te horen. Tegelijkertijd kregen we het concept van de voordracht uitgereikt in een getypt roodgebonden boekje. De zitting had onder abnormale omstandigheden plaats – in een kleine ruimte [?], sommigen zaten, anderen stonden.

Het was moeilijk om in korte tijd dit omvangrijke geschrift door te lezen en zijn inhoud te doordenken, om in overeenstemming met de normen van de partijdemocratie een besluit te nemen. Dat alles in een half uur, want de afgevaardigden zaten in de zaal en wachtten op iets dat voor hen onbekend was, want de agenda van het partijcongres was al afgewerkt.

....Wij zeiden, dat zelfs een vluchtig ervan kennis nemen laat zien, dat het document eenzijdig en verkeerd is. De activiteit van Stalin zou in geen geval slechts van een kant belicht kunnen worden, een objectieve belichting van al zijn positieve kanten zou nodig zijn, zodat de werkenden het begrijpen en alle speculaties van de vijanden van onze partij en van ons land de grond in boren.

De zitting duurde maar, de afgevaardigden (in de zaal) raakten geïrriteerd, en daarom werd de zitting zonder stemming beëindigd en gingen we naar de zaal. Daar werd de aanvulling op de agenda aangekondigd: luisteren naar de voordracht van Chroesjtsjov over de persoonlijkheidscultus van Stalin. Na de voordracht vond geen enkele discussie plaats, het partijcongres beëindigde zijn werkzaamheden.”

Met het ineenstorten van het gerestaureerde kapitalisme vierden de burgerlijke ideologen het “Einde van de geschiedenis”
(Boek van Fukuyama, 1991)

Ze geloven daar zelf wel niet in.

Het in aanzien groeien van het socialisme moest door de heersers verhinderd worden:

Er werd nog nooit tot zo veel pseudo-wetenschappelijke analyses en studies opdracht gegeven als sinds die tijd.

Volgens een overzicht van “WorldCat Identities” ging het in 2009 om een aantal van 5562 titels in 8754 edities en 78 talen van en over Stalin, die in 236.138 bibliotheken beschikbaar waren.

De in 2009 meest verbreide werken over Stalin waren volgens bovengenoemde statistiek:

“Hitler and Stalin: parallel lives” van Allan Bullock, “Three who made a revolution, a biographical history” van Bertram David Wolfe.

„Let history judge: the origins and consequences of Stalinism” van de Chroesjtsjov-en Gorbatsjov-aanhanger Roy Medvedev.

“Stalin; a political biography” van Isaac Deutscher en – hoewel pas in 2003 verschenen – “Stalin: the court of the red tsar” van Simon Sebag Montefiore.

Deze strijd van de heersenden om de denkwijze van de massa’s werd begin jaren 1990 geopend door de Britse historicus Allan Bullock met het publiceren van de bijna 1300 bladzijden tellende dubbelbiografie „Hitler und Stalin. Parallele Leben“ bij Siedler Verlag in Berlijn.

[Allan Bullock, Hitler en Stalin; parallele levens, Arbeiderspers, Amsterdam, 1991]

Toen de spreekbuis van de monopolies, de Frankfurter Allgemeine Zeitung, Bullock op 6 december vroeg: “Het ligt voor de hand om Hitler en Stalin als de twee meest monsterlijke misdadigers van deze eeuw zo met elkaar te vergelijken, zoals u dat nu als eerste in uw boek gedaan heeft. Waarom heeft dat nog niemand voor u gedaan?”

antwoorde hij:

“Ik denk dat het moeilijk is voor Duitsers of Russen, het thema zo te benaderen ... Aan de andere kant is mijn perspectief vrijer, omdat ik niet direct betrokken ben, en niet Rusland of Duitsland hoeft te verdedigen... De tijd leek mij nu rijp voor zo 'n poging.”

Gedurende korte tijd werden onder Gorbatsjov en Jeltsin in Moskou archieven geopend om ze snel weer te sluiten. Men moet ervan uitgaan, dat hier ook ettelijke vervalsingen in omloop zijn:

O.a. een geheim protocol tussen de Sovjetunie en Hitler-Duitsland over de opdeling van Polen, een zogenaamd bevel van Stalin om Poolse officieren dood te schieten in Katyn, enz.

Over de methode van deze wetenschappelijke arbeid. In kringen van de Linkspartei doet een zogenaamde “laatste brief van Lenin” van 20 december 1921 de ronde. Daarin beklagt de zieke Lenin zich, dat hij door Stalin gevangen gehouden wordt en men hem wil vergiften. Zoals bekend leefde Lenin tot 1924 en schreef nog vele brieven na deze zogenaamde laatste brief. We zochten de zaak uit. De brief werd door een lid van de “Academie van Wetenschappen” zonder commentaar als afscheidscadeau gegeven aan een linkse wetenschapper die van 1994 tot 2001 enige jaren als vertaler in Rusland werkte. Dergelijke brieven en documenten werden volgens de mededeling van een andere wetenschapper ten tijde van Jeltsin bij tientallen gefabriceerd, d.w.z. gemanipuleerd. Daartoe werden de archieven tijdelijk geopend en kort daarna weer gesloten.

Een bijzonder kras voorbeeld is de leugen van Katyn, een misdaad van de Hitlerfascisten, die in de schoenen van de Sovjetunie geschoven moest worden. Dat hoorde bij de anticommunistische propaganda van rijkspropagandaminister Goebbels. In 1952 richtte de Amerikaanse regering een speciale commissie op om Katyn te onderzoeken. Lid was de beruchte communistenvreter Mc Carthy. Daarop publiceerde de regering van de Sovjetunie het uitvoerige onderzoeksverslag, dat gedetailleerd bewees, dat het doodschietsen van de Poolse officieren in het jaar van de fascistische bezetting, 1942, plaatsvond en niet gedurende de bezetting door de Sovjetunie in 1941, zoals de Goebbels-propaganda beweerde. Precies hun versie wordt door de Gorbatsjov/Jeltsin-lieden weer opgedist. Tot volledige verrassing van zelfs de regering van Polen verontschuldigde Gorbatsjov zich plotseling in een brief aan Jaruzelski voor het “doodschietsen door Russische soldaten”. Er waren geen bewijzen voor, die werden dan later geleverd. Een belangrijke munitie, waarop de anticommunisten juist zaten te wachten.

En ook dringend nodig hadden!

Met het duidelijker worden van het crisiskarakter van het kapitalisme een beginnende toewending van de massa's naar een socialistisch perspectief werd de munitie ook met kracht gebruikt.

- **de wereldeconomische crisis 2000-2003**
- **de Afghanistan/Irak-oorlogen en de veldtocht tegen het “internationale terrorisme”.**
- **Opbloei van de concernbrede gevechten van het industrieproletariaat sinds 2004.**

De Raad van Europa startte een campagne tegen het communisme (2006):

In een inleidende opmerking bij de parlementaire hoorzitting op **14 december 2004** wordt daarom gezegd:

“Wanneer wij dit niet doen, zou zich in de hoofden van de jongere generaties een gevoel van nostalgie kunnen nestelen als alternatief voor de liberale democratie.”

(Raad van Europa, Document 10765, Bijlage I)

De Raad van Europa besluit op 25-1-2006 tot de anticommunistische campagne. Daarover staat in het boek “Morgenröte....”

De resolutie van de Raad van Europa van 2006 *“De noodzaak van de internationale veroordeling van de misdaden van totalitaire communistische regimes”* steunt in essentie op het beruchte “Zwartboek van het communisme” dat Stéphane Courteois in 1997 publiceerde. Het is het meest geschikt als ideologische richtlijn voor de Europa-brede anticommunismecampagne, omdat het de Raad van Europa niet om een zakelijke discussie met de communistische theorie en praktijk ging, maar om een **algemene demonisering van het communisme.**

In de resolutie en de toelichting staat:

„De totalitaire communistische regimes werden zonder uitzondering gekenmerkt door zware schendingen van de mensenrechten.... De misdaden werden gerechtvaardigd met de theorie van de klassenstrijd en het principe van de dictatuur van het proletariaat De communistische ideologie heeft in het kader van haar toepassing overal tot massieve terreur, misdaden en omvangrijke schendingen van de mensenrechten geleid.”(Raad van Europa, Resolutie 1481..)

Met dit document verklaart de Raad van Europa het socialisme/communisme in theorie en praktijk tot een wortel van het “terrorisme” – en verklaart het anticommunisme en de strijd tegen de proletarische revolutie tot een verheven humanistische plicht. Het is een oorlogsverklaring aan de internationale marxistisch-leninistische, revolutionaire en arbeidersbeweging.

Boek Morgenröte..., bladzijde 258/259.

„Wetenschappelijke“ basis voor de verklaring is het “Zwartboek van het communisme”, dat door Stéphane Courteois gepubliceerd werd.

Stéphane Courteois zat van 1968 tot 1971 in Frankrijk in een anarchistische kring en noemde zich een “militante maoïst”. Dat zwoer hij af en hij kreeg een baan als professor in Nanterre en Parijs.

denn es ist ausdrücklich die „wissenschaftliche“ Grundlage des Beschluss des Europarates

Hij noemt zich nu een neoconservatief en geeft een tijdschrift over het “communisme” uit.

In 1997 gaf hij het zwartboek van het communisme uit. Het werd intussen in 21 talen vertaald en er zijn meer delen verschenen.

De fundamentele stelling is, dat het communisme als idee en als praktijk misdadig is.

Met dit “Zwartboek” willen we ons eens nauwkeuriger bezighouden, omdat het uitdrukkelijk het “wetenschappelijke” fundament is van de resolutie van de Raad van Europa.

Een voorbeeld van zijn pseudo-‘wetenschappelijkheid’ geeft de schrijver zelf in het volgende interview met het aartsconservatieve en revanchistische “Ostpreußenblatt”.

Interview met de krant “Das Ostpreußenblatt”, Jaargang 49, nummer 4, 24 januari 1998, p.3:

Vraag: “Bij ons vorige gesprek, een jaar geleden, hebben wij in verband met de communistische misdaden ook gesproken over de geheime rede van Stalin voor het politbureau op 19 augustus 1939 (...)

Intussen is er van duidelijk belanghebbende zijde twijfel over de echtheid van deze rede gezaaid. Is er in dit opzicht iets nieuws te zeggen?”

Courteois antwoordt: “Ik heb hierover niets nieuws toe te voegen. Deze genoemde rede werd door Stalin zelf ontkend, wat op zich al een betekenisvolle uitspraak is.”

Dat is voor hem bewijs genoeg!!! Dat is de logica: Stalin wordt tot een onmens verklaard en alles wat Stalin zei en het tegendeel bewijst, is van meet af aan al ongeloofwaardig en kan slechts een leugen zijn, want Stalin is immers “een onmens”!?

2 opmerkingen uit een recensie van het Zwartboek in de Frankfurter Allgemeine Zeitung:

“Dat vermelding van bronnen en literatuurverwijzingen volledig ontbreken, verwondert de recensent niet meer zo erg. De vele feitelijke fouten, slordigheden en vertaalfouten, vooral echter het Euro- en Sovjet-centrisme van de weergave stuit hem behoorlijk tegen de borst.”

„Wat was echter het communisme dan? Daarop geeft ook de woordenlijst van 650 bladzijden – de kern van het handboek – geen antwoord ... Een “Handboek van het communisme” dat daarover niets te zeggen heeft, kan men missen.” (Tekst: Frankfurter Allgemeine Zeitung, 31.05.2010, nr. 123, p. 8)

Een ander voorbeeld hoe Courteois met de historische waarheid omgaat:

Het is historisch onomstreden, dat de socialistische Sovjetunie in het jaar 1942 de westelijke geallieerden dringend verzocht heeft om aan de kant van de Atlantische Oceaan

een tweede front te openen. De Duitse Wehrmacht had haar sterkste krachten vastzitten in het oosten in de opmars naar Stalingrad. Een landing op de Atlantische kust had met minder verliezen kunnen plaatsvinden als dat in 1944 het geval was. Herhaaldelijk drong Stalin er bij de westelijke geallieerden op aan, ook na de landing in Normandië, onder andere op de Conferentie van Jalta in februari 1945, dat zij zich sterker moeten inzetten voor de opmars in het westen tegen het Hitlerfascisme en leverde de kritiek, dat zij door de opbouw van het westelijk front te vertragen de grootste last op de Sovjetunie afwentelden.

Courteois beweert tegenover het „Ostpreußenblatt“:

*“.... de leidende gedachte van Stalin in 1945, **waarschijnlijk** echter al veel eerder, was (...) tot aan de Atlantische Oceaan door te dringen. In 1947 verklaarde Maurice Thorez, de toenmalige secretaris-generaal van de PCF, dat hij het Rode Leger nog liever in Parijs dan in Berlijn gezien had. In feite lijkt het **waarschijnlijk** zo te zijn, dat hij de landing van de westerse strijdkrachten in Normandië betreurt heeft.” (Vet van mij)*

Waarschijnlijk moet het zo geweest zijn, als een Courteois dat in zijn anticommunistische hersenspinsels uitdenkt

Het demagogisch aan elkaar gelijkstellen van Hitler en Stalin

Dit moet het socialisme op een lijn stellen met het fascisme en daarmee ook het fascisme bagatelliseren. Aan het socialisme onder Stalin worden dezelfde methodes toegeschreven als aan het Hitlerfascisme.

Een voorbeeld:

Hoe ging het fascisme met de krijgsgevangenen om en hoe de socialistische Sovjetunie:

Van de tot 9 mei 1945 2.207.000 in de SU gevangen genomen of vermiste Duitsers keerden er 1.952.601 naar Duitsland terug, de laatsten in oktober 1955.

Daartegenover leefden er van de 5,16 miljoen sovjet-krijgsgevangenen van Hitler-Duitsland in mei 1944 nog 1.871.000 - 473.000 werden als ‘geëxecuteerd’ opgeschreven, 67.000 als ontvlucht. De rest – bijna drie miljoen – was in de gevangenkampen omgekomen, grotendeels verhongerd, zoals de publicist Sebastian Haffner in zijn boek “Anmerkungen zu Hitler” opmerkte.

Foto van de centrale executieplaats van Sovjet-officieren door de SS in een buitenkamp van het concentratiekamp Dachau.

Hoe de fascistena met Sovjet-soldaten omgegaan zijn, wordt vandaag de dag grotendeels verzwegen. Voorbeeld: De centrale executieplaats voor soldaten van het Rode Leger in Hebertshausen bij Dachau: Hier werden in de jaren 1941/1942 zonder pardon meer dan 4000 manschappen van het Sovjet-leger door executiecommando's van de SS gefusilleerd.

We zijn er zeker van: alle leugens en verdraaiingen helpen de heersenden niets. Hun hetze wordt tot een boemerang. Want de massa's zijn in de grond van de zaak geïnteresseerd in

de waarheid. De ware ooggetuigen zijn de massa's, de miljoenen mensen van de socialistische republieken, die uit internationalistische plicht de grootste offers gebracht hebben om hun land onder Stalins leiding van het fascisme te bevrijden. Hoe meer de massa's thans naar een alternatief zoeken, des te meer zal de anticommunistische hetze een boemerang blijken te zijn, wanneer wij haar offensief aanpakken.

De vraag is: Wie heeft er voordeel van?

De MLPD heeft over de zogenaamde Stalin-kwestie en de vroeger socialistische landen het standpunt:

“De marxisten-leninisten bestrijden niet, dat er in de socialistische landen fouten, verkeerde ontwikkelingen en ook misdaden tegen de menselijkheid zijn geweest. Ze hebben zelf het meeste belang bij een volledige opheldering om daarvan te leren voor de toekomst. Zij zijn echter in staat om onderscheid te maken tussen anticommunistische hetze, onwetenschappelijke historische constructies en manipulatie van de openbare mening aan de ene en een kritisch-zelfkritische verwerking van de ervaringen van de eerste socialistische landen in hun historische samenhang vanuit het standpunt van de strijd voor de bevrijding van uitbuiting en onderdrukking [aan de andere kant]. Daarbij zullen ze het wezenlijke, het progressieve, het onuitwisbare vasthouden.”

...

“Het socialisme was voor de uitgebuitenen en onderdrukten van alle landen decennialang een enthousiasmerend, bemoedigend perspectief; deze ervaring laat zich niet zo gemakkelijk uitwissen. Het collectieve geheugen van de internationale marxistisch-leninistische, revolutionaire en arbeidersbeweging zal de vloed van anticommunistische manipulatie en ophitsen van het volk doorstaan. Ze heeft zich al met succes te weer gesteld tegen het contrarevolutionair of fascistisch in diskrediet brengen en onderdrukken van zijn bevrijdingsstrijd. Tenslotte heeft het zich ook verzet tegen de revisionistische decadentie, die de oude internationale communistische en arbeidersbeweging grotendeels kon liquideren, die alle vroeger socialistische landen zonder uitzondering weer in kapitalistische veranderd heeft en het socialisme door de modder gehaald.

De mogelijkheid van een socialistische maatschappijordening en haar superioriteit ten opzichte van de kapitalistische- dat zijn vragen die de mensen die op zoek zijn naar een historisch alternatief nu beantwoord willen hebben. Uit de historische ervaringen van de socialistische opbouw leren om de problemen van het heden en de toekomst de baas te worden – dat alleen legt de basis voor een nieuwe opbloei van de strijd voor het socialisme.”

(„Morgenröte der internationalen sozialistischen Revolution“, p. 80)